

ANY VI

NÚM. 253

BARCELONA 30 JUNY 1893

Va dí 'n Pau que li deixés
'l meu vano l' altre dia,
que no me 'l tornés voldria
per no deixarli may mes.

Còpia fot. de A. Esplugas.

¡Ja hi som!

ALVINATJE *El Diluvió!*

No ha portat poch trasbals á casa!

Jo prou he ensenyat á la sogra la circular de l' arcalde desmentint-lo suelto del *previsor* diari... cá! m' ha respost qu' era pera que la gent no s' alarmés; que la cosa existia, que fins en la rectificació del diari aquell, afirmava de nou que un dels dos cassos havia efectivament sigut de *cólera nostras*.

—Pero, mamá, veu com no es lo *cólera morbo asiático*?

—Qué 'm dius ab aixó? 'm contesta ella treyent foch per los ulls—Tant se me 'n dóna morir d' un *cólera* com de l' altre. Desde avuy ningú surt de casa 'ls vespres; tomátechs no n' entrarán mes y l' entrant del mitj dia y del vespre queda abolit. Lo Sr. Pau diu que per preservarse del *cólera* no hi ha com la dieta.

—Pero, dona, pensi que lo meu treball es intelectual, que...

—Y qué li dóna lo seu treball intelectual? Sino fos jo que vaig tenir la debilitat d' admetrel per gendre, com viurían vosté y l' Irene?

—Pero, mamá...

—No ho soch la seva mamá.

—Donchs qué li haig de dir? No vol que li digui sogra; no vol...

—Sogra! sembla un insult?

—Donya Consolació?

—No soch tan vella encare porque 'm diguin donya.

—Que vol que l' anomeni ab signos?

—Es clar... com si sigúes un gós!... Quin' hora tan tonta vaig tenir quan vaig eternirme per los plors de la noya.

—(Ojalá pogués reculá!)

—Qué diu?

—Que aviat no podré parlar.

—'M pensava...

En aquell moment entra la minyona dihent que no's troba gayre be... que te ganas d' *arrojar* y furmigó á las camas.

—Ja hi som! —cria la sogra posantse las mans al cap—¡lo *cólera*!.. Fora de casa!... que me la treguin de casa!

—Ay, Deu meu! —diu la minyona espantada—Jo tinch lo *cólera*? Que 'm moriré? Y arrenca un plor que semblava un clarinet qu' acompanyés l' ária de crits y exclamacions de la sogra.

—Noyal!.. filla!... comensa á cridar la vella ab tota la forsa de la seva veu.

Als crits acut l' Irene qu' estava brodant á la part del darrera.

—Qué hi ha? Qué passa? diu tota esvarada.

—Rés, dona, dich jo.

—Lo *cólera*! contesta ab veu de marrá la sogra, senyalant á la criada que s' apretava 'l ventre, plorant com una desesperada.

—Reyna Santíssima!... exclama cridant la meva dona qu' units ab los meus crits pera calmar la cosa, formavam un concertant que se sentia de tots los pisos.

De prompte trucan y 's presenta la senyora del pis del devant que al enterarse de lo que passava se 'n torna alarmada á casa seva.

Alló semblava un mercat de Calaf. Tot plegat entra lo senyor Roig, un metje que viu al primer pis y després de fé algunas preguntas 's dirigeix á la minyona que ja havia posat com novás dugas cadiras del menjador ab lo contingut del seu ventrell.

—Vaja, calli... no plori, diu lo doctor; no s' alarmin, anyadeix dirigintse á la sogra que desde 'l balconet del menjador deya á la vehina del *entressuelo* que anés á avisar l' autoritat—Ja veig lo qu' es tot aixó... una indigestió de castanyas.

Efectivament, mirantho ab cuydado 's veyan fragments d' aquell indigest fruyt que n' hi havia pera omplirne una galleda.

—Vol dir que no tinc lo *cólera*? va dir algo calmada la xicota ab los llábis plens de pallofas.

No dona, no.

—Ja n' está ben segur, senyor Roig?, va anyadí ab desconfiansa la mare de la meva dona.

—Si, dona, que no ho veu? ¿Que n' ha menjat moltes?

—Tot un mocadorás que me 'n va enviar del poble la meva germana.

—Es clar... res hi ha tan indigest com las castanyas cruas.. fassinhi cemamilla y barrejinthi una mica de magnesia; aixó no es rés.. demá estará bona.

—Ja ho veu! vaig dir jo dirjintme á la vella, suposo que alló de suprimir l' entrant queda rectificat?

—Si 'l senyor Roig m' assegura que no es mes que las castanyas.

—Es clar, dona... sino que ab aquestas castanyas..

—Hi ha coincidit la castanya que 'ns ha dat *El Diluvió* ab lo seu suelto d' alarma.

—Aixó... va dir lo doctor: Estiguin tranquils, mengin y beguin lo que tenen de costum y sobre tot, tranquilitat.

—Si, mamá; vaig afegir jo tot content del desenllás de la cosa... tranquilitat vol dir que no s' enfadi may, ni m' enfadi á mí... ni enfadi á ningú; en fi; que mentres hí hagi á la frontera lo dispesér del *Ganges*, no fassi de sogra.

SERRALLONGA.

ROSALIA

SONET

AB cold-cream cara y coll se be 'n untava; se fregava las mans ab glicerina, y encare que ben lletja y molt poch fina, ab aixó y los polvets no m' ho semblava.

Ab tant gust son fosch cútis n' arreglava, que, sent lletja, m' semblava á mí divina, y com flor tendre, pura y letxugina, prou sab ella lo molt que m' encantava.

Després se va casar; tenint criaturas ja no vol presumir; no está per bromas ni per gastá ingredients per ser macota;

Y ara al véurela lletja y sense unturas, á fé penso: ¡Y que nécis som los homes quan nos enamorem de una xicota!

A. ROSSELL.

¿VRITAT QUE SI? Tre-te-ré! Tre-te-rí-i-í! A BENVINGUDA.

-*-

CRIDA.

JA fá molts dias que m trovo lo que se 'n diu molt tronat, y no 'm gasto cap diner... perque no me 'n ve may cap. A mes de no tenir cèntims, ara m' ha sortit un grà en certa part, que no 'm deixa ni seure, ni caminar. Fa dias que, vaig pel mon ab lo front esgarrapat per un gat desvergonyit que fentli festas l' ingrát m' omplí la cara de fatllas en menos que canta un gall. Ahir, sense ferli festas ni tampoch ferli cap mal passant pe 'l carrer de 'n Trenta un gos me va mossegar la carn de las pantorrillas... ¡com que corra tanta fam! Avuy, passant per l' acera, un cotxe m' ha omplert de fanch y mentres jo m' esclama 'a y treya foch pe 'ls caixals, una minyona ¡la bestia, l que s' estava allí regant las flors del balcó, per forza m' ha volgut fer pendre un bany. Finalment; anant á casa, hi tingut necessitat, de fer certas... diligencias, que m' apretavan bastant, y ... ¡res! hi caygut de nassos y m' hi tingut de mudar perque seya certa olor que no 's podia aguantar. ¿Volen mes pega lectors? ¿Han vist ja res mes fatal? Jo voldria sapiguer per quin motiu, per quin sant me passen tantas desgracias y despres de cavilar y pensar molt, ¡pero molt! hi pogut averiguar qua si 'm passa tot aixó, es... ¡perque 'm te de passar!

DOLORS MONT.

CANTARS

A voltas sento lo mar que ronca pel temporal; fa 'l mateix la meva sogra á la nit estant somiant.

Tens ta cara molt preciosa tens lo caminà bonich: Pero jo tinch un *inglés* que no 'm deixa dia y nit.

J. SELVA M.

SENYORAS y senyoretas: aquest jove amable y fi (?) se dirigeix á vosaltres per medi d' aquest escrit, no mes per manifestalshi que havent arribat als vint, te ganas de «suicidarse» perque la vritat, estich cansat de cursar la vida de solter, y he decidit lo casarme ab la primera que s' presenti, pero sí, que tingui las circunstancias que s' espresarán aquí. Soltera, com se suposa, de quinze á divuyt abrils, rosseta com un fil d' or, grassona, de cutis fi. Una altura moderada, guapa com un serafi, bona, modesta, virtuosa, educada á tots istils, que no sigui gens coqueta ni cursi com n' hi ha á mils; que tingui un cor franch y noble tan pels pobres com pels rics, porti capritxosos trajés ab adornos dels mes fins, que sigui neta, endressada, que no porti res postis: ni gasti colors, ni polvos, ni ingredients de cap istil. Que tingui de dot, al ménos setanta ó vuytanta mil duros, ab la condició, que un cop casat, desseguit vinguin ab mi tots los quartos (com correspon al marit) pera explotar un negoci (si ell no m' explota á mi.) Ja ho saben; si 'ls hi convenen los tractes que jo 'ls hi he dit, s' arriban fins á ma casa Banys Vells número sis, bis, al quart pis, segona porta «de dotze á deu del matí.»

Nota bene: encare m' falta un altra cosa per dí. No s' admeterá cap noya de las que tinguin cossí. Res m' importa tení sogres, mentres los dos en un pis visquin solets, no admetentloshi cap visita d' ells. He dit.

QUIMET BORRELL.

Benvinguda! Benvinguda! Benvinguda del meu cor; fesme 'l favor que 't demano dom una proba de amor.

Fa dias estich passant una crisis horrorosa y nó estich bõ nena hermosa perque 'm fa mal l' os Bertran. Mes pensant que sent per mi ho farás de correguda escolta el que 't vaig á dir Benvinguda! Benvinguda!

Regira tots los recons un rato que ho puguis fer de lo teu bagul, ben bé; treune tots los patacons, y com la gana m' arrasa me haurias de fe 'l favor de portarmels cap á casa Benvinguda del meu cor.

Mira que estich endeutat que ja ningu 'm vol siá fins hi ha qui 'm vol citá sino 'l puch pagar aviat. Si tu vols evitar pues veurem á S. Cayetano enviam los teus dinés fesme el favor que 't demano.

Fesho al menos solzament per deixarme demostrat que m' estimas de vritat que no hi ha hagut fingiment quan m' has dit—estimam bé que n' es teu ja lo meu cor— y otras cosas que jo se; dom una proba d' amor!

Benvinguda! Benvinguda! Benvinguda del meu cor fesme el favor que 't demano; dom una proba d' amor.

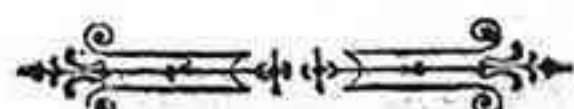
MANEL DEL TRANVIA.

CANTARS

Aucellet, bon aucellet que passas volant lo dia ves á demaná á m' aymia sis cèntims per un llonguet.

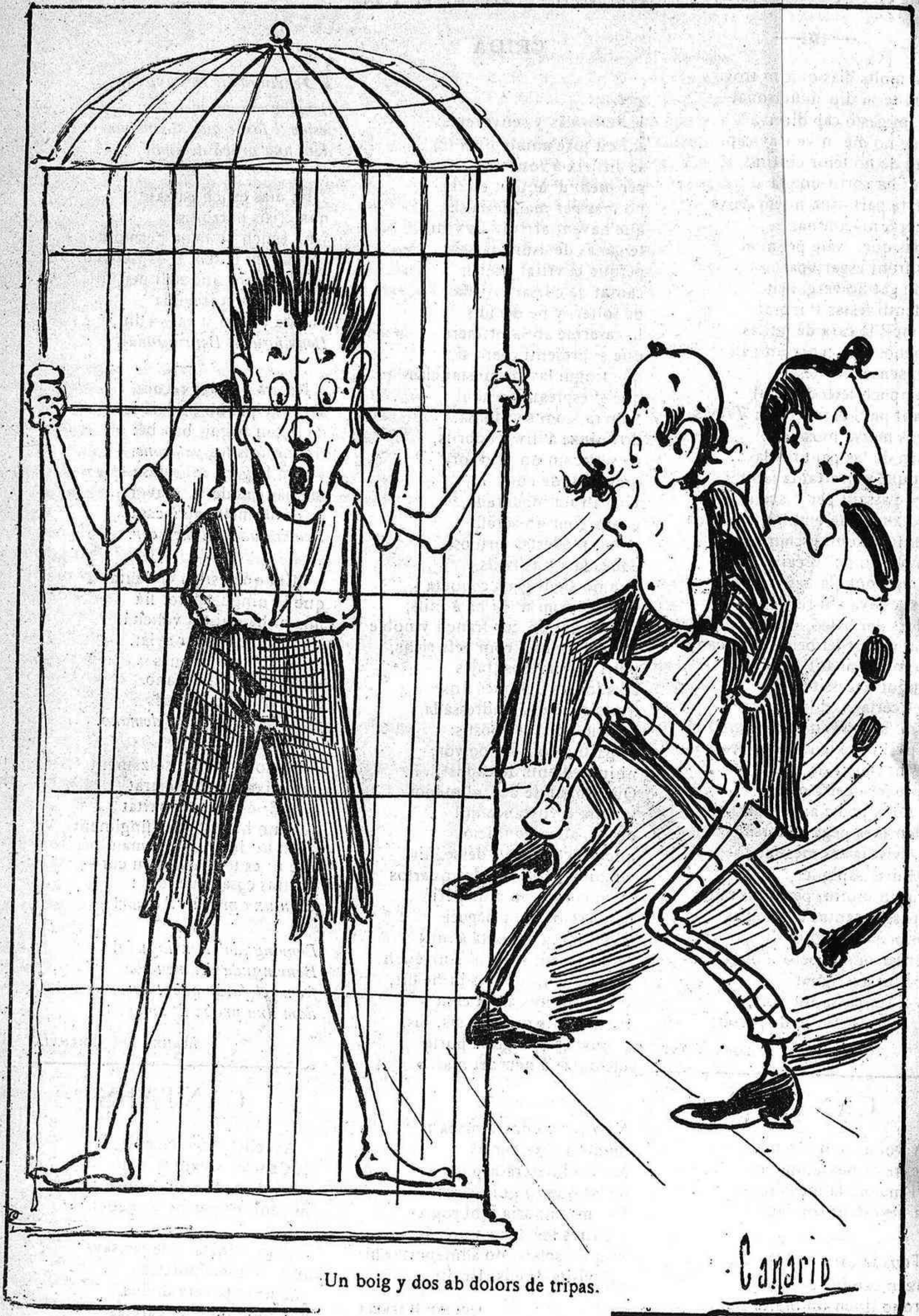
¿Sabs nineta, qué pensava ahir tirante amoretas? que n' es ta cara divina, bon motllo de fer caretas.

M. EMULAP.

LA TOMASA

DESPRÉS D' HAVER VIST UN DRAMA D' ECHEGARAY

Un boig y dos ab dolors de tripas.

Canario

UN ARTISTA DE CARRERO

—Que mes tocaré, Roldos?
vol un waltz?.. l' ave maria?
Demani.

—Lo que voldria
es qu' are toqués 'l dos.

ESTRENO

El poder de la impotencia

DE

D. JOSEPH ECHEGARAY

SEMBLA que á D. Joseph li donguin... això es, una màquina d' escriure.

En fi, dihem algo de la obra.

Uns han dit que val mes que *Mariana*, altres que no val tant; lo que demostra que en qüestió d' art hi ha també qui agafa 'l rabe per las fullas, perque sent assumpto que se ceneix á reglas, hi hauria d' haver las opinions mes aunadas.

Lo que pot agradar ó desagradar es la índole de la cosa; la fesomia de la obra; pero aixó de bó ó dolent ja son sigas d' altre paner.

Nosaltres som de la opinió que, poca diferència, val tant l' un drama com l' altre; que al mitj dels defectes de que adoleixen casi totas las obras del eminent dramaturch castellá, hi ha tals bellesas y tals concepcions, que, encara que mal comparat, es D. Joseph un forné que dona los llonguets un poch *desdibuixats*, pero que tots ells tenen un gust que sab á gloria.

La major part dels crítichs d' avuy en dia, inclús jo, lo que hauriam de fer devant las obras d'aquest géni, es admirar y callar y fer com lo jurat que va tenir que calificar lo poema d' un gran poeta catalá, tenint la franquesa de confessar, que era poca cosa pera judicar obra tan gran.

Però ja que ho fan los altres femho també; encare que no siga mes que per no quedar una nota discordant.

L' argument de *El poder de la impotencia* te aixís com una semblansa en part al *Gran galeoto* y com ell tambe hi ha situacions que fan alsar al espectador de la butaca. Aquell xicot pintor que es en nostre concepte 'l *astre pare* al derredor del qual si mouhen mes ó menos be varis satélites, es una creació magnífica; pero es un quadro que ja l' artista 'ns n' ha ensenyat altres d' iguals, magnífichs, pero hi falta la novetat, es una reincidencia artística, pero es clá, com que va ab diferent vestit, si un no s' fixa be, no sembla 'l mateix.

Tot es compon de la lluyta d' aquell pobre xicot contra 'ls que l' entrebanca, li donan molts disgustos, lo fereixen en un bras y ell los recrimina cremat y ab rahó.

Los demás personatjes, com ja habém dit, no están á l'altura d'aquest pobre *Lázaro*, sobressurtint no obstant Paquita y D. Zacarias, quedant en darrera D. Pantaleón que resulta un xich massa convencional.

L' execució va ser regular en conjunt distingintse la Srta. Guerrero y lo Sr. Thuiller.

Qui va lluirse de debó, van ser los cent y pico de graus de calor que crech que hi havia en la sala. De las alturas ni devian sortir mitj escalibats.

Á D. Joseph se li va fer un ovació gran, no tant com se mereix aquesta eminencia de debó.

Y hasta un altra.

PEPET DEL HORT

Ab gust reproduhim la següent poesia, tant per lo seu valor intrínsech, com per agraument al librejat vate á qui li remerciém las frasses que dedica á la nostra terra.

ALS GHORS DE CLAVÉ

Lo cor net y lo cap dret

Vingáu así en bon hora, que ab vitors se os espera;
Vingáu, vostra visita no siga la darrera,
Que nostra llar es vostra, choristes cataláns;
Vingáu, que huy Valencia sos brassos amorosa
Vos obri, com Mallorca ayr ho feu gojosa;
Esteu entre germáns.

Entre germáns que os donen pomells de roses fines,
Gesnils, llirs, açutcenés, violes y englantines,
La rama de olivera; la pauma y lo llorer,
A cambi de les tendres cançons de vostra casa;
Cor, pensament y nyrví de gegantesca rassa;
Esprit de vostre ser.

Vosaltres y nosaltres som fills d' un mateix pare;
Una mateixa llengua nos amostrá la mare;
Nos inculcá una Idea, un Deu y una Virtut;
Semblants fulles enclouen la vostra y nostra historia;
Iguals drets conquerirem; sols una es nostra gloria;
U sols es nostre escut.

Vingáu; cantém alegres, que un jorn hem de sostindre
Lo dret que nos robaren, quan sone en lo pervindre,
Paurós com la tempesta, lo crit de redempció.
Vingáu; vestres canturies nos donarán lo plaume:
Voltant tots junts la estatua eqüestre del rey Jaume,
Jurém la germanó.

L' Amor, la Fe y la Patria, sublime trilogía,
Jurem servir per sempre ab honra y energia,
Así, en aquesta terra que embauma lo gesnil,
Brindant per Catalunya, Mallorques y Valencia,
Per la nació espanyola, gloriós per essencia,
Brindem mil voltes, mil.

Cantem com aus indígenes, no com aucells de passa,
Les gestes de la terra, los llaus de nostra casa;
Cantem vostra divisa «Progrés, Virtut y Amor»;
Herencia sacrosanta qu' el gran Clavé os donara
Y conserveu vosaltres com á penyora cara,
Com á preuhat tresor.

Vingáu, y á la tornada portéu á la llar vostra,
Garlandes que teixireu así en la terra nostra,
Fetes de semprevives y flor de taronger,
Com á recort dolcíssim á la fidel promesa;
Com á homenatge férvit á la reyal primpcesa
Del Montserrat llucer.

Vingáu así en bon hora, que ab vitors se os espera;
Vingáu, vostra visita no siga la darrera,
Que nostra llar es vostra, choristes cataláns;
Vingáu, que huy Valencia sos brassos amorosa
Vos obri com Mallorca ayr ho feu gojosa.
Esteu entre germáns.

JOSEPH M.ª PUIG TORRALVA.

De dijous a dijous

(DIALECHS SETMANALS)

- Q**UE no coneix la Mariana?
 —Quina? La de la tenda?
 —No, dona; la de Novedats.
 —No sé de qui 'm parla, filla.
 —Vá ser premiada y tot.
 —¿Per bonica?
 —Per plena y tan rodona.
 —¿Que diu, are? Si que déu fer goig; deu semblar una bota aquesta dona; deu ser un fenómeno...
 —¡Pró, si no es cap donæ, tontæ!
 —¿Ah, no?
 —Es una obra dramática.
 —Filla, no l' entenía... Pró 'l titol de Mariana trovo que no fá guyre guerrero..
 —Precisament la Guerrero es la que fá de Mariana; ja véu.
 —¿Ah, si?.. Y aquet dimoni de Xaragay que mou tants guirigays en lo teatro.. ¿qui deu ser?
 —Vol dir l' Echegaray, vosté.
 —Buenu, si.
 —Es l' home de la Mariana; veliaqui.
 —Ah!!
- ¿Vas llegir alló de la Bella Chiquita?
 —¿De quina vella dius?
 —De la Bella Chiquita: Aquella francesa que allá á Madrid li han mogut tanta serracina 'ls Pares de familia...
 —'M balla pe 'l cap com si hagués llegit algo..
 —T' hi há de ballar per forsa; si, home; perquè es aquella del ball de ventre...
 —¿De ventre?
 —Si; una que de tant mogut que balla, ha remogut totas las fullas...
 —Pró, qu' encare 's conserva molt aquesta vella que aixís engresqui y regiri...
 —¿Qui t' ha dit que fós vella, llús?
 —Tú.
 —Vull dir bella, hermosa; papanatas.
 —Ja entench, are; ¿y... remena molt?
 —Uy!
 —Donchs, que me la traigan.
- ¿Y l' espanta á vosté aixó del cólera?
 —Ja hi estich fet á tenirlo.
 —Vosté?
 —Jo, jo; ell y jo nó 'ns deixém may.
 —No 'l comprench.
 —Aviat es entés; com que no tinch cap diné may, 'l tinch ficat á la butxaca sempre.
 —Donchs, aixís; també l' he arreplegat.
 —Oh ¡Y que 'n trovariam d' encolerissats del mateix modo; i cassos fulminants..
 —Ja té rahó, ja;... de rábia.
 —¿Y donchs, que no surt aquest estiu?
 —Cada vespre, igual que al hivern.
 —Vull dir si se 'n van á fora.
 —Esperém que 'l procuradó 'ns tregui.
 —Y quan tornan?

- Quan l' amo del establiment de banys vol, que es quan está tip de no cobrar..
 —Donchs digui que deuen fer molta broma.
 —Y goma.
 —¿Que s' hi diverteixin, eh;?
 —Gracias; no me 'n parli.

J. BARBANY.

A LA MORT DEL MEU FILL GAMILO

POBRE fill meu! Has sufert des que vingueres al mon, y vejent com tu patias á bossins se 'm feya 'l cor. Hi resat moltas vegadas per la teva salvació, creyent que remey tindrias ab las meas oracions. Pero Deu no m' escoltava á pesar d' estar per tot y no veyá, sent tan débil, com lluytavas ab la mort.

Are já, pobre fill meu, no pateixes poch ni molt; pero jo, desde que 'm faltas, de dolor me torno foll.

Barcelona 16 Juny 93.

PENSAMENT

Quan veig passar un albat estich pensant ab rahó, si val la pena de neixe per estar tan poch al mon.

LLUIS SALVADOR.

SÚPLICA

Al amich E. MIRALLES GUAL al noticiarme son próxim casament.

MIRALLES, mon amich car; te felicito ans de tot puig m' acabas d' anunciar que molt prompte t' vols casar sens por de ser cap de brot. Vuil demanart' un favor. al cap de dotze anys de ser casat, digam de bon cor si casat s' está millor ó si 's viu millor solter.

Si tu trobas que bé 's viu sent pare y tenint mullé, escriu desseguit, escriu, que si soch, com me crech, viu tal vegada me casaré.

P. COLOMER.

Pera que hi robin rellotjes.

Pera veurehi indecencias.

Pera ofegarse criaturas.

Pera agafarhi un doló reumátich.

Pera pegarshi un tiro.

Pera fer... las sombras.

NOVEDATS

Del estreno de la setmana, *El poder de la impotencia*, en article firmat per Pepet del Hort ne trobaran nostres lectors la deguda ressenya.

Pera avuy está anunciat *El boticario de Navalcarnero*.

TIVOLI

Ja es sapigut que lo género de la parodia es molt difícil pero molt més ho resulta quan la obra parodiada es cómica per excelencia, per lo tant si 's logra l'acert degut, no es estrany un éxit com lo que ha lograt *Miss Erere* ja que ab molt *chic* parodia á la afortunada *Miss Helyett* no havent descuidat l'autor tot lo pebre y mostassa que obra tan... tan... recreativa, requereix.

En la execució se distingiren tots quants artistes hi prengueren part, sobressurtint los Srs. Banquells, Pinedo y Castillo.

CATALUNYA

De novetat sols hi ha hagut que en alguna representació de *El rey que rabió*, ha desempenyat la part de Jeremias lo veterano tenor cómic Sr. Tormo que apesar de sa avanzada etat, encara conserva algunas de las dots per las que havia lograt en sos bons temps, ser considerat lo primer artista en son género. Lo públich aixís ho compregué y l'aplaudi bastant en las escenas en que hi prengué part.

Los demás artistas que l'acompanyaren, estigueren tot lo fusellables possible.

¡Pobre rey si l'haguessin vist en Carrion, Aza y Chapi! Estém seguros que aquets haurían sigut los que haurían rabiado.

Com som á derrerías de temporada, los beneficis se tocan y las simpatias á que son mereixedors los beneficiats, las veuen palpables ab la concurrencia que hi assisteix.

Pera lo dimars estava anunciat lo del actiu é inteligent mestre Sr. Cotó, que entre altres obras sevas, devía executar un poema sinfónico executat ab gran profusió de orquesta.

Com lo Sr. Cotó es dels artistas de cap d'ala y que posseheix en alt grau la modestia acompañada de la mes fina amistad entre sos admiradors, no será estrany hagi lograt un benefici á *touti plé*, de lo que 'ns alegrarém moltíssim.

Dissapte definitivament donará principi la série de 12 funcions de despedida del eminent Vico, ab una companyia dramática que dirigida per éll, farà una excursió per los principals punts de América y que esta composta de las renombradas actrius Sras. Contreras y Ricart y Srs. Perrin, Altarriba, Cordero y Ortega.

CALVO-VICO

Continúan los preus de *á real* y dit está que segueix lo públich assaltant lo local ja que se logran molt bonas entradas en los días feyners y verdaderas calderadas en los festius y viglias.

La empresa per sa part á fi de que no 's refredi l'entusiasme de la taquilla, busca nous alicients, havent contractat á la tiple Srta. Gil, que de moment podem assegurar que es una *barbiana jembra* y segons noticias una notable tiple cómica.

Inútil creyéim manifestar ab la satisfacció que hem vist que aquest teatro, al últim, ha trobat una empresa que sab loque te entre mans.

CIRCO EQUESTRE BARCELONÉS

La debutanta d'aquesta setmana ha sigut la funámbula Miss Gerome, artista que de moment sapigué simpatisar per lo bonica de sa figura aixís com la robustés de sas carns, logrant per complert l'entusiasme del públich al executar en lo fil-ferro alguns travalls nous, com es lo de passarlo ab distintas direccions ab *zancos*, treball de sí molt exposat y que executa ab gran seguritat y sencillés.

CIRCO ESPANYOL

Lo benefici del senyor Fages resultá regular; la comedieta del senyor Tarré *Després de la Kermesse*, estrenada dissapte, sigué del agrado del públich; si be 's coneix que l'autor es novell en l'ofici de *surgir* escena, demostra en cambi que te certa facilitat en lo dialogar en vers.

Lo paper *Barba Roja*, á carrech del senyor Borrás; ha resultat lo que era d'esperar; un triunf pera l'director y actors que hi trevallen. Es, potser, la obra mes ben presentada en aquest teatro durant la temporada, y per lo que respecta al decorat, mereix un aplauso lo tramoyista.

Diumenje á la tarde se tributá una ovació al senyor Soler (Pitarra,) al final de cada acte de dit drama.

CONCERTS D'EUTERPE

Lo quart y quint efectuats en los días 24 y 25 sigueren dos plens á vesar y dos éxits per lo mestre Goula y societat coral, ja que per l'afinació y ajust se feren repetir la majoria de pessas tan corals com instrumentals.

Pera demá festivitad de Sant Pere se anuncia lo sisé de la temporada ab un escullit programa per lo que no será estrany se veji concorregudíssim.

UN CÓMICH RETIRAT

DUGAS CARTAS.

—*—
D. Joseph Dalmau Camós
en lo poble de Rabós.

Ay Joseph, ets molt hermós,
molt guapo, molt elegant,
molt estudiós, molt galan,
molt bromista y molt graciós;
molt bon noy, molt apreciable,
molt complacent, molt instruit,
molt distret, molt aixerit,
molt humil y molt amable.

Ets això y encare mes
que per mandra no ho escrich,
pero... no sé lo que 'm dich....
Tot aixó ho ets al revés.

Jo, en Peret Vila y Barat
per motiu: Cara de gat.

—
D. Peret Vila y Barat
S. Feliu de Llobregat,

Ets un lladre, un mal esprit,
un coixino, un tarambana,
un gandul, un mort de gana,
un pilló, un desvergonyat,
un salvatge, un immoral,
un hipócrita, un malvat,
un beneyt desanimat
ab pensadas d'animal.

Quina sort tens tu Peret
de que no te 'n digui mes..
si tu 'm ho dius al revés,
donchs jo t'ho dich á l'indret.

Jo, en Joseph Dalmau Camós,
per motiu: Cara de gos.

Per la copia,
MR. A. LLORET.

FOTOGRAFIAS

MPrats -93-

—Ja que 'ls vol forts, la tiraré al Sol.
—Si, y fássimen dos de petits.

AIR Y AVOY

¿EN recordas Marieta,
que sent encare fadrins
un bes un dia vaig darte
y casi varem renvir.?

Avuy sent jo y tú mateixos
la cosa se ha cambiat....
com que fa un any que ets ma esposa
renyim perque no te 'n faig.

J. RAMILLES.

Sembla que l' enfonament del sostre del Teatro Circo de Parish va ser degut á una gotera que va estobar lo guix del encanyissat.

No fora inutil, ja que l'experiencia ho ensenya, de passar de quan en quan una inspecció facultativa

als sostres dels nostres teatros construïts d' igual manera.

Aixís pot ser estariam mes segurs los que assistim devegadas á la representació d' alguna comedia sens pensar que podém d' un moment á altre passar á ser *personal* d' algún assumpto trágich.

Con que... ojo!

Un jove amich nostre que va aná ab uns *talons* de cert periódich á ferse retratar y á veurer una copeta de licor com li *habian promés*, va trovarse que lo licor s' havia acabat, y tocant al retrato diu que tampoch va poguer ser perque eran preferits los que pagavan dos rals.

Vaja... sarró!

Lo dijous de la setmana passada en una fábrika de borra del carrer de Margarit un nen d' onze anys va ser agafat per una perxa que va deixarlo com nou.

En gravissim estat va ser dut á la casa de socorro y d' allí al Hospital.

No 's diu si al duenyo del establiment se li farà pagar una forta indemnissació á la familia del *nen mártir* del treball.

En lo teatro Calvo Vico fan uns plens com may podían haverse pensat.

¡Alló de á ralet!

Pero qui vinga al detrás ja patirá; perque la gent enlepolda ja no dóna mes per entrar en aquell teatro que 'ls dos *gossos grossos* y 'l *petit*.

Y que no hi valdrán *Fualdés*, *Tabernas* ni altres cosas encara mes groixudas.

¡Lo ralet ó la vida!

Sino, ja ho veurém.

Lo diumenge próxim s' efectuará, en lo *Parch dels Ferrmins*, la inauguració de la temporada d' estiu, posantse en escena *Mil duros y mi mujer* y la humorada dels Srs. Dalmasés y Guasch, *Pintura fi de siglo*.

Lo ferit pel petardo explotat pels voltants de la casa de 'n Cánovas 's diu Francisco Suarez. Tenia una gran ferida á la má dreta y un' altra á la cara interessantli l' ull, que segons dictámen facultatiu lo perdrá.

Que prengui paciència... Don Antón desde que va neixer que no 'l té perdut, pero 'l té estraviat.

Sembla que la *huelga* dels *apotecaris* serà un fet á jutjar per l' opinió del Sr. Puigpiqué, director de *El restaurador farmacéutic*.

Allavoras veurém potser un cosa que may s' ha vist encare: Pujar de preu l' aygua de pou.

En lo procés del petardo últim de Madrit s' ha ordenat la detenció de un concejal.

La classe d' un quant temps en aquesta part, s' espatlla.

Ey! Si es que may haja valgut rés...

Segons *El Diluvio*, aquella capa de terra blanca que hi ha en lo pati del Hospital, es desferra de las parets de las salas dels malalts en la qual poden haverhi microbis terribles.

Jo ja no hi passo que no hi vagi armat d' un bastó y al primer microbi que hi vegi... 'l reventó d' una garrotada.

S' ha d' obrir l' ull.

A un foraster que va visitar *certa* casa del carrer Ample li varen ser escamotejats *nada* menos que 1.300 duros.

Pero qui 'l feya ficar ab tant diner á *certas* casas?

Hi ha *certs* homes que mereixen que 'ls hi passin *certas* cosas...

Certament.

Al saber lo perill que ha corregut, encare que indirectament lo Sr. Cánovas, ab la qüestió dels petardos, la seva casa ha sigut visitada sense parar.

'S comprén... si li hagués tocat la *china*, pobre Espanya! Ahont seria á horas d' aral...

Al anar á casa seva lo *quefa* dels conservadors després que van enterarlo de la *catástrofe*, diu que va contemplar lo cadavre de 'n Ruiz sense proferir una paraula.

Lo silenci es molt eloquent.

Qué devia pensar aquella testa privilegiada?

Pasma sols lo imaginarho!

Algún periódich diu que la desgracia del Circo de Parish es un cástich del cel.

Pot ser si, però la causa primordial, la *Bella Chiquita* dirá: *Ahi me las den todas.*

Hi ha gent que s' agarra d' un cabell.

Pero va de nassos á terra.

Hasta las llevadoras han reclamat contra l' impost dels *deu céntims* per cada papeleta de naixement.

Redeul Aquesta gent no poden veurer rés que 's bellugui que no hi vulguin clavá 'l sello.

Aveyám ahont 'ns obligarán á posarlo algún día ..

Jo, ja m' ho penso.

Hem tingut ocasió de veure algunes probas fotogràfiques que del eminent vate espanyol D. Joseph Echegaray ha fet lo reputat fotógrafo Sr. Esplugas, y que tant per lo parecut com per la execució honran en sobremenera á la acreditada galería fotogràfica de dit artista, que, com ja es sabut, la té instalada en la plassa del Teatro, núm. 7.

Repichs

Als pobres mestres de primera ensenyansa se 'ls imposa un descuento.

Qué mes descuento que no pagarlos may?

Hi ha cosas que si no fessin... plorar, farian riure.

De fástich.

L' associació dels *Pares de familia* se 'n va depressa cap al género bufo; (si de cas se 'n ha mogut).

Fins fan corre que 'n Sagasta va dir, preveyent la dificultat de poder aprobar los presupostos per falta de temps, las següents frases: *La manera infalible para retener á los diputados en el Congreso, seria dar exhibiciones de la Bella Chiquita.*

¡Pobres pares! Hasta lo president del Concell de Ministres se 'ls passeja.

¿Encare no liquidan?

SECCIÓ METEOROLÓGICA

Va acentuantse la depressió atmosférica que no hi há modos.

Lò baròmetro senyala pinyas, bolets, castanyas y gorros frigos

L' ozonómetro, petardos.

Pel cantó de guerra, hicenda, marina y resto de la costa, hi ha cada núvol negre que no 'n porta poca de malicia...

A la Corunya hi bufa un *mestral*, que la Capitania general tremola.

A Sevilla, Córdoba y Murcia tothom pren los paraguas porque la *tempesta é vicina*.

L' astrónomo *Noherlcsoon* aconsella als capitans de barco que 's troban al port, Srs. G. Amaso, M. Oret, Pas V, M. Aura y altres que zarpin ab rumbo al infern, sino volen correr lo perill d' estrellarse contra 'l *Banch blau*.

AVISOS

'L que sápigam un piano y un professor de violí, bons y barato, que vegi á l' Ajuntament de Gracia que pot ser s' arreglarán.

Terrenos pera cementiris, se 'n buscan arreglats de preu y que hi passi la fresca.

Al que ho proporjioni se l' hi enterrará de franch.

Qui tinga necessitat d' abonar terras y vol qui li resulti barato que vagi á la Riera d' Horta ab tres ó quatre barcos que podrá omplirlos fins als topes ab porquería de totes classes.

BIBLIOGRAFIA

El Sr. Saltiveri ha tingut l' amabilitat de remetrerns un exemplar de *Lluna de fel* (Las festas del Centenari), comedia en un acte y en vers, estrenada ab brillant éxit en lo teatro de Novedats la nit del 6 Maig passat.

Per conducte de la Redacció de nostre apreciat colega *Lo Teatro Regional*, se 'ns ha sigut enviat un exemplar de *Pintura fi de sigle*, que sos autors, Srs. Guasch y Dalmases, anomenan «humorada inverossimil» y que sigué estrenada ab notable éxit en lo teatro de Romea en la nit del 24 Abril passat.

Per mediació de l' editor Sr. Alsina y Clos, hem rebut *Or* del eminent poeta D. Frederich Soler (Pitarra,) tragi-comedia que ab gran aplauso s' estrená en Romea la nit del 14 Abril.

Dit exemplar está luxosament imprés en la impremta de dit senyor editor, y se ven á dos pessetas en las principals brerías.

A tots remerciém l' envió corresponent.

SECCIÓ AMENA

VERSOS... (1)

SÁTIRA

Jo un día en Barcelona
Baig beura un usallet
Semblanta á una paloma
Binguda de! univers.

Era una palumeta
Surtida del mes de las flos
Tan ramona y maqueta
De cinquanta mil culos.

Sobra de sas aletas
Que cubrian á lusallet
Lluian unas fluretas
Semblanta á un angalet

Un angalet tan joba
Mon deu tani bin tanys
Que sembla una nineta
Que á nascut pels balls.

Ara diu que bol plagá
Pusará seyn y acabará
Pro cuan na pusará?
Al dia que... deixemu aná.

LOIRRATSE.

(1) Li publiquem com demana, si l' afusellan, prengui paciència. ¿Qué vol mes?

LA TOMASA

PERIÓDICH FESTIU, IL-LUSTRAT Y LITERARI

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya y Portugal, trimestre.	1'50 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, id.	2 »
Extranger, id.	2'50 »
Número corrent.	0'10 »
» atrassat.	0'20 »

NOTA.—Tota reclamació podrá dirigirse á la Administració y Redacció del periódich, carrer de Sant Ramon, número. 5—LITOGRAFIA DE RIBERA Y ESTANY.

ACTUALITATS

Per casarm vaig ser pavana
hasta per cometre un robo,
y segons sembla are 'm trovo
com Don Pau de la Mariana.

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Aliment trovarás tú
en la *hú*;
vocal mira si 't dona
la *segona*;
nota musical veurás que 's
ma *tres*.

Si buscas un xich com cal
y sens estar gayre estona
trovarás un nom de dona
ab aqueix senzill *Total*.

JOAN DEL PORTALET.

MUDANSA

—Segons m' han *tot*, Agustí,
aquest mati s' ha casat
l' hereu de ca 'l Matalí

ab la filla de 'n Servat.

—Y es rica ella?

—Si: li han *tot*
sis mil duros de *total*,
y ell te una hisenda á ca 'n Cot
que 'n treu un gran dineral.

PEP GALLEDÀ.

TRENCA-CAPS

Sra. Elena Domet
Sort.

Formar ab aquestas lletres deguda-
ment combinadas lo nom d' una po-
blació catalana.

P. JOANICO C.

GEROGLIFICH

×
ANIVII
DILLUNS
RI

UN MANTEGAYRE.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

Xarada.—*Te la*.
Trenca-caps.—*Un petardo!*—*Barbany*.
Anàgrama.—*Sala—Alas*.
Logogrifo numérich.—*Puigcerdá*.

LITOGRAFIA BARCELONESA

RIBERA Y ESTANY

—5, SANT RAMÓN, 5.—Barcelona—

En dit establiment se fan á preus reduhidissims y ab la major promptitut, tota classe de impressos com son targetas, facturas, memorandums, sobres, membrets, etc., etc.

També se trobará un assortit inmens de cromos propis per 'anuncis industrials, menús, programas, etc., etc.

Gran especialitat en carnets pera reunions y societats.